

[Arne Larsen.]

prisniveauet for enkeltværelser ville falde ret væsentligt. Og jeg er slet ikke sikker på, at det ville være forbundet med synderlig store udgifter at gennemføre vort ændringsforslag, så jeg må afvise de indvendinger, der fra forskellig side er rejst over for det.

Jeg er selvfølgelig glad for, at socialdemokratiet principielt er enig med socialistisk folkeparti om dette spørgsmål, jeg beklager kun, at man ikke er nået helt til vejs ende med sin afklaring. Jeg håber ikke, at det vil tage for lang tid, men at vi i hvert tilfælde i næste folketingsår, hvor jeg går ud fra, at hr. Helge Nielsen vil fremsætte socialdemokratiets forslag endnu en gang, kan få lejlighed til at indføre bestemmelsen om, at boligsikringen udvides til også at omfatte enkeltværelser.

Så har der været snakket en del om misbrug af boligsikringsordningen, og det er da muligt, at misbrug finder sted, det skal jeg ikke afvise, men så hænger det nok sammen med de kolossalt høje huslejer, som vi har i dag. En af måderne at forhindre misbrug på er at gøre noget effektivt for, at huslejerne kommer ned.

Hanne Reintoft: Loven om boligsikring må jeg principielt betragte som en nødlov, der er gennemført for at skære toppen af de helt urimelig høje huslejer, der er en følge af den boligpolitik, der på asocial vis i løbet af de sidste år har gjort nye boliger til noget næsten uopnåeligt for familier med ganske almindelige indtægter.

Indtil det lykkes at skabe et politisk flertal, der vil gennemføre en ændret holdning til boligbyggeriet, må vi erkende, at det er bydende nødvendigt med en støtteordning, og vi ser derfor også gerne, at boligsikringen bliver ajourført, så den virkelig bliver en sikring for de mennesker, der kæmper med de høje huslejer.

Boligministerens lovforslag er ganske uacceptabelt. Det ændrer ikke ved boligsikringens karakter, det er blot en af regerin-

gens sædvanlige nedskæringsfiduser, hvorved der væltes byrder over på kommunerne åbenbart i den hensigt at tvinge dem til at stoppe boligbyggeriet. Argumenterne om at det er kommunerne, der sætter boligbyggeri i gang, og dem, der administrerer boligsikringen, viser netop denne hensigt. Enten skal kommunerne tvinges til at gennemføre et regulært byggestop, eller også skal de tvinges til en unaturlig fedtethed med boligsikringen.

Jeg kan stemme for det lovforslag, der er fremsat af hr. Helge Nielsen, selv om også jeg gerne havde set det udvidet til også at omfatte folk, der bor på værelser.

En pristalsregulering af boligsikringen er også en nødvendighed, hvis den blot nogenlunde skal opfylde behovet, og selv om jeg tror, at satserne heller ikke efter dette lovforslag er tilstrækkelige, er det dog et fremskridt.

Jeg vil godt understrege, at vi principielt ikke er tilhængere af en ordning som boligsikringsordningen. Det er vores absolutte opfattelse, at social støtte bør forbeholdes mennesker, der af en eller anden grund er kommet i en nødsituation, og så skal det til gengæld være en ganske væsentlig og ordentlig støtte. Denne form for middelstandssocialpolitik, hvor man for at beskytte, hvad der er af kapitalejere og boligspekulanter i dette land, faktisk må lade skatteyderne kompensere hinanden mere eller mindre, er uværdig. Det burde ikke være sådan i dagens Danmark, at det ikke er muligt at få en ordentlig og kvalificeret bolig.

Hele den debat, der har været her i dag om kontrol med dem, der får boligsikring, viser også den, om jeg så må sige, principielle skævhed i det. Store dele af befolkningen har brug for boligsikring. Alligevel tør man sig, når man kontrollerer, om folk er berettiget til den, nøjagtigt som man tillader sig at te sig inden for den sociale sektor: man betragter dem som en slags andenrangs mennesker, der skal være underkastet en eller anden form for ophøjet kontrol fra